

ŞEYH HÂMİD-İ VELÎ

(SOMUNCU BABA) (1331-1412)

Tevâzûda tektir, şandan söhretten
İderdi nefret, Şeyh Hâmîd-i Velî.
Şehr-i Kayserî'den yeşil Bursa'ya
İyledi hicret, Şeyh Hâmîd-i Velî.

Nesl-i pâki peygamberin soyundan
Ab-i hayat akar Tolima Suyu'ndan
Lisân-i hâl ile inek-koyundan
Alırdı ihret, Şeyh Hâmîd-i Velî.

İrdebilî'den çok feyz almıştı O,
Takvayla tefekküre dalmıştı O
Leyl ü nehâr uzlette kalmıştı O,
Görmedi zulmet, Şeyh Hâmîd-i Velî.

Mürşidi Hacı Bayram-ı Velî'nin
Kaynağıdır gönül zikir selinin
Artar, değdiği mübarek elinin
Saçtı bereket, Şeyh Hâmîd-i Velî.

Huthe emredince ol Yıldırım Hân
"Fâş etmiş sırrını" İmir Sultan
Sıcak aş çıkarmış soğuk tandırdan
Katarmış lezzet, Şeyh Hâmîd-i Velî.

Önün azığı mânevî ürünmüş
Mekân tutmuş Aksaray'da barınmış
Üç kapıdan aynı anda görünmüş
Sunmuş keramet, Şeyh Hâmîd-i Velî.

Hak dostundan nefestir bâd-ı sahâ
Onun kemâlâtı sığmaz kitaba
Kâh "Aksarayî", kâh "Somuncu Baba"
Ulu şahsiyyet, Şeyh Hâmîd-i Velî.

Nice müridleri sen irşâd ettin
Viran gönülleri hep âbâd ettin
Ahfadın ki, Hulûsi-Hamiderrin
Ehl-i muhabbet, Şeyh Hâmîd-i Velî.

Sana yakın, yakın olur Allah'a
Nasîb oldu geldim ulvî dergâha
İsterim ki, gelsem sana bir daha
Olsa da kısmet, Şeyh Hâmîd-i Velî.

Merkâdiyle şeref buldu Dârende
Engin bir huzur var yârda-yârende
Zaviye'den gonca güller derende
Gördüm bir cennet, Şeyh Hâmîd-i Velî...

Abdullah SATOĞLU